

בבית המשפט העליון

בש"פ 4410/17

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: צבי זר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו במ"ת
14280-04-17 מיום 23.5.2017 שניתנה על ידי כב' השופט א'
הימן

בשם העורר: עו"ד אבי עמירם; עו"ד איה שורק

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט א' הימן)
במ"ת 14280-04-17 מיום 23.5.2017.

רקע

1. ביום 6.4.2017 הוגש כתב אישום המחזיק 91 אישומים נגד העורר ושניים נוספים (להלן ביחד: הנאשמים). לפי עובדות כתב האישום, הנאשמת 1 (להלן: לודי) קשרה קשר עם כל אחד משני הנאשמים האחרים, בנפרד, לבצע עבירות פליליות שונות נגד גורמים שונים ממערכת הרווחה, אכיפת החוק והמשפט (להלן: עובדי ציבור). במסגרת זו, ביקשו הנאשמים להטריד ולפגוע בפרטיותם של עובדי ציבור שעסקו בעניינים הנוגעים להוצאת ילדים ממשמורת הוריהם ולסכסוכים על משמורת ילדים, המטופלים במערכת הרווחה ובבתי המשפט. במסגרת פעילותם, פרסמו הנאשמים פרטים מזהים של קטינים מתוך הליכים חסויים, וזאת בכדי לחבל בהליכי אימוץ של

אותם קטינים. כמו כן, הפעילו הנאשמים מערך אתרי אינטרנט ודפי אינטרנט שונים ברשת החברתית "פייסבוק", ובהם פרסמו, בין היתר, תכנים מכפישים ובוטים (חלקם מיניים) ביחס לעובדי ציבור וביחס למתלוננים נוספים; פרטים אישיים של עובדי ציבור, ובהם כתובות מגורים, מספרי טלפון אישיים ופרטי חשבונות בנק; ותמונות אישיות של עובדי ציבור. נוכח האמור, הואשם העורר, בין היתר, בכיצוע עבירות של הטרדה מינית; התחזות כאדם אחר; פגיעה בפרטיות; עבירות מחשב; העלבת עובד ציבור; לשון הרע; ופרסומים מזיקים.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. ביום 6.4.2017 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, שבסופו קבע בית המשפט כי נוכח האמור בכתב האישום, קיים "ניצוץ ראייתי". בית המשפט הורה על המשך מעצרו של הנאשמים, ובכלל זה העורר, עד להחלטה אחרת. כן נקבע כי הדיון הבא יתקיים ביום 18.4.2017.

3. בהחלטתו מיום 18.4.2017 קבע בית המשפט המחוזי כי "הנחת המוצא ועל כן אין מחלוקת שקיימת תשתית ראייתית לכאורה לכתב האישום". עוד נקבע – בהמשך לטענת העורר לפיה היה ראוי להגיש את כתב האישום בעניינו לבית המשפט השלום – כי "אין לבחון מעשי אדם בגדר עבירה, בחינה מקרוסקופית או שמא בחינה מולקולרית, יש לבחון מעשי אדם על פי המכלול". בית המשפט עמד על חומרת מעשיו של העורר, וקבע כי הגם שמעשיו הסתכמו ב"אמירות מילים", מדובר במילים "הפוגעות באדם כאילו עומד הוא במטווח ונורה על ידי מילים". נוכח כל האמור, הוארך מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת.

4. בדיון שהתקיים ביום 18.4.2017 לפני בית המשפט המחוזי בהליך העיקרי (ת"פ 14615-04-17 המתנהל לפני השופט ב' שגיא), מסר העורר כי הוא אינו מיוצג, וביקש לקבל מחשב עם חומרי החקירה. בית המשפט הורה לסנגוריה הציבורית לדאוג למינוי סנגור לעורר וליתר הנאשמים, וכן הורה למשיבה להשלים את הכנת רשימת חומר החקירה, והכנת התיק לצילום.

5. בדיון שהתקיים בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, ביום 7.5.2017, דן בית המשפט בקשיים שבהסדרת ייצוגם של הנאשמים בתיק, והורה למשיבה לעשות כל מאמץ על מנת להציג לנאשמים את חומר החקירה הרלבנטי. בדיון המשך שהתקיים ביום 16.5.2017 בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, דן בית המשפט בטענתם של הנאשמים לפיה הם נתונים במעצר בלתי חוקי, נוכח העובדה שטרם החל משפטם, ואף

טרם התקיים דיון בבקשת המעצר, על אף שחלפו למעלה מ-30 ימים מאז הוגש כתב האישום נגדם. בית המשפט עמד בהחלטתו על כך שדחיות רבות בתיק נגרמו כתוצאה מאי הסדרת ייצוג הנאשמים, וכי מרבית בקשות הדחייה באו בעקבות בקשות הנאשמים. נוכח זאת, דחה בית המשפט את טענתם של הנאשמים, וקבע כי אין באפשרותם להביא מחד לדחייתם של דיונים, ומאידך לטעון לשחרור ממעצר לא חוקי. עוד נקבע, כי נתמלא התנאי הנדרש בדבר הרף הראייתי. בהקשר זה עמד בית המשפט על קביעתו בדבר קיומו של "ניצוץ ראייתי", עליו עמד בהחלטתו מיום 6.4.2017, והבהיר כי "ניצוץ" זה נבע מהבקשה להארכת מעצר ומפירוט הראיות שבה, ולא מכתב האישום, כפי שטענו הנאשמים.

החלטת בית המשפט מושא הערר

6. בית המשפט נדרש פעם נוספת, בהחלטתו מיום 23.5.2017, לסוגית אי הצגת חומר החקירה ומסירתו לידי באי כוח הנאשמים. בית המשפט מצא ממש בטענות באי כוחם של הנאשמים נגד העובדה שחומר החקירה לא הגיע לידיהם גם בחלוף כ-47 ימים מיום הגשת כתב האישום. בניסיון לברר את מקור התקלה, עלה כי הקושי נעוץ בכך שלמשיבה קיים הסכם על פי מכרז עם חברה המצלמת חומרי חקירה (להלן: החברה המצלמת), ועל פי ההסכם קיים נוהל כלשהו לפיו על בקשתו של בא כוח המבקש לצלם את חומר החקירה לעמוד בתנאים מסוימים (אשר לא פורטו בהחלטה). עוד צוין, כי החברה המצלמת עובדת על פי קצב משלה, וכן צוין כי היה ולאחר הגשת בקשה לצילום חומר החקירה בכללותו, מגיעה בקשה אחרת לצלם מקצת מחומר החקירה, אזי יש בכך כדי לסכל את עבודת החברה המצלמת, באופן שצילום כל חומר החקירה נעצר והבקשה למקצת חומר החקירה מטופלת. בית המשפט המשיך וקבע כי פרק הזמן שחלף, בטרם הומצא חומר החקירה לנאשמים, הוא פרק זמן בלתי סביר ועל המשיבה "לעשות כל שביכולתה בשביל שבשבוע הקרוב יוגש חומר החקירה במלואו לידי באי-כוח המשיבים".

באשר לטענת העורר לפיה לא קיים "ניצוץ ראייתי" המצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים; בית המשפט עמד על קביעותיו של בית משפט זה בבש"פ 4105/17 (השופט ע' פוגלמן), שם נדון עררה של לורי על החלטת בית המשפט מיום 16.5.2017, ונקבע כי קיים ניצוץ ראייתי היכול לבסס את דחיית הדיון והארכת מעצרה. בית המשפט המחוזי קבע כי זהו גם הדין באשר לעורר, וכי הדרישה ל"ניצוץ ראייתי" מתמלאת בעניינו.

באשר לטענת הנאשמים כי המחדל החמור שבאי העברת חומר החקירה לבאי כוחם הסב פגיעה חמורה בזכויות החוקתיות שלהם; בית המשפט קבע כי נוכח חומרת המעשים המיוחסים לנאשמים, ובשים לב להיקף הרב ביותר של המעשים המיוחסים להם, איזון בין האינטרסים השונים מצדיק הותרתם במעצר מאחורי סורג ובריה לעת הזו.

סופו של דבר; נקבע כי העורר יותר במעצר מאחורי סורג ובריה, ונקבע דיון המשך ליום 6.6.2017.

7. למען שלמות התמונה, יצוין כי ביום 6.6.2017 התקיים דיון המשך בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, ובו עלתה לדיון פעם נוספת סוגיית אי המצאת כלל חומרי החקירה לידי הנאשמים. המשיבה מסרה במהלך הדיון כי אי הצגת כלל חומרי החקירה נובע הן מהיקפם "העצום" של חומרי החקירה, והן מהעובדה כי חומרי החקירה מורכבים בעיקר מחומרים דיגיטליים ומסמכים "פיסיים". כמו כן, המשיבה נדרשה לבחון היטב את חומרי החקירה, מתוך הצורך בשמירה על פרטיותם של הנוגעים בדבר, והדבר אורך זמן ממושך. בית המשפט קבע כי הסבריה של המשיבה מניחים את הדעת, אך יחד עם זאת חזר על הצורך במסירת חומרי החקירה בהקדם. נוכח זאת, נדחתה בקשת הנאשמים, ובתוך כך בקשתו של העורר, לשחרור ממעצר. דיון המשך נקבע ליום 29.6.2017.

מכאן הערר שלפנינו.

טענות הצדדים

8. העורר טוען – באמצעות באי כוחו, עו"ד אבי עמירם ועו"ד איה שורק – כי חלקו בכתב האישום שונה וקטן משמעותית מחלקם של יתר הנאשמים בתיק, והיכרותו עמם נבעה רק מהיותו פרקליט, ועל רקע ייעוץ משפטי שהעניק. נוכח זאת, כך נטען, יש מקום להפריד את עניינו מעניינם של יתר הנאשמים, ולבררו בבית המשפט השלום. עוד טוען העורר, כי הוא נתון עתה בסטטוס של "מעצר ארעי", ולא ב"מעצר ביניים" כפי שטוענת המשיבה, שכן טרם החל הדיון בבקשת המעצר, נוכח התמהמהותה של המשיבה במסירת חומרי החקירה לידיו. העורר מדגיש כי חלפו למעלה מ-50 ימים מאז הוגש כתב האישום, והמשיבה טרם העבירה לחזקתו את מלוא חומרי החקירה, ונוכח זאת אין הוא יכול להתגונן מפני הטענות המובאות בבקשה למעצרו. עוד נטען, כי בקשת המעצר כלל אינה מגלה "ניצוץ ראייתי" בעניינו, וכי בית המשפט טרם עיין

בחומר הראיות. מעבר לכך, נטען כי לא קיימות ראיות ממשיות לחלקו של העורר בפרשה, וכל שהובא על ידי המשיבה היו אמירות כלליות בעניין יכולת השליטה והניהול של העורר באתרי האינטרנט בהם פורסמו חלק מהתכנים מושא כתב האישום. לבסוף, נטען כי בית המשפט שגה עת דחה את בקשת העורר לדון בחלופת מעצר עובר לעריכת דיון בשאלת הראיות לכאורה. נטען כי נוכח העובדה שהמשיבה טרם העבירה לידיו את חומרי החקירה, ונוכח רף המסוכנות הנמוך בו מצויות העבירות המיוחסות לעורר, קיימת הצדקה לדון תחילה בשאלת חלופת המעצר.

9. בדיון שנערך לפני ביום 6.6.2017 טענה המשיבה – באמצעות באת כוחה, עו"ד עילית מידן – כי העורר מצוי עתה ב"מעצר ביניים", ולא ב"מעצר ארעי" כפי שנטען על ידו, וזאת נוכח החלטתו של בית המשפט המחוזי במסגרתה קבע כי קיים בעניינו של העורר ה"ניצוץ הראיתי" הנדרש לשם הותרתו במעצר. המשיבה הפנתה לחלקים הרלבנטיים בבקשת המעצר, מהם עולה הקשר הלכאורי של העורר למעשים המיוחסים לו, ובפרט הקשר שלו להפעלת וניהול אתר האינטרנט "הורים ישראל" ואתרי אינטרנט אחרים, וכן בקשותיה של לורי כי העורר "ישדרג" את הפרסומים באתרים. עוד בהקשר זה, הפנתה המשיבה להחלטתו של בית משפט זה מיום 22.5.2017 בעניינה של לורי, שם נקבע כי מעצרה הינו חוקי נוכח קיומו של אותו "ניצוץ ראיתי". המשיבה המשיכה והפנתה לאישומים הרלבנטיים לעורר בכתב האישום, מהם ניתן ללמוד לשיטתה אודות המעשים החמורים המיוחסים לו, והמסוכנות הנשקפת ממנו. לבסוף, המשיבה מסרה כי חלקו הארי של חומר החקירה אמור להימסר בימים הקרובים.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

11. טענתו המרכזית של העורר היא כי הוא מצוי בשלב זה ב"מעצר ארעי" ובלתי חוקי, משלא קיים, לשיטתו, "ניצוץ ראיתי" בתיק, וכן נוכח הזמן הרב שחלף מאז הוגש נגדו כתב אישום, מבלי שנמסרו לידיו חומרי החקירה. מנגד, המשיבה טוענת כי העורר מצוי – נוכח קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה קיים "ניצוץ ראיתי" בתיק – ב"מעצר ביניים".

12. "מעצר ארעי" – כידוע, לאחר הגשת כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנאשם או סנגורו, לדחות את הדיון בבקשה, וזאת על מנת לאפשר לנאשם או לסנגורו ללמוד את חומר החקירה. לצורך כך, רשאי בית המשפט לצוות על מעצרו של הנאשם לתקופה שלא תעלה על 30 ימים (ראו: סעיף 21(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). מעצר מסוג זה, המכונה "מעצר ארעי", או "מעצר מוקדם", אינו מותנה בקיומן של ראיות לכאורה או בקיומה של עילת מעצר. עוד ראוי לציין, כי מעצר זה הינו "שכיח כאשר חומר החקירה הוא בעל היקף ניכר ומגיע לידי הסניגוריה סמוך למועד הדיון בבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים" (ראו: בש"פ 5863/98 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 503, 511 (1998) (להלן: עניין כהן)). ראו גם: בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (20.10.2009) (להלן: עניין קוניוף)).

13. "מעצר ביניים" – משהחל הדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, רשאי בית המשפט לדחות את המשכו, ולהורות על החזקתו של נאשם ב"מעצר ביניים", עד למתן החלטה אחרת. יוער כי סמכותו של בית המשפט להורות על מעצר ביניים אינה מנויה בחוק המעצרים, אלא נובעת היא "מן השכל הישר ומעוגנת ומושרשת בפרקטיקה כסמכות 'שבלעדיה אי אפשר' בשל כורח המציאות" (ראו: בש"פ 127/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (19.1.2010) (להלן: עניין פיניאן)). ראו גם: רע"ב 4937/14 אלבזיאן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה יט (8.9.2014). בית המשפט יורה על מעצר ביניים רק מקום בו שוכנע כי בנסיבות העניין מתקיימת עילת מעצר, וכי "הובאה בפניו לפחות תשתית כלשהי לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה" (עניין פיניאן, פסקה 12). תשתית ראייתית זו זכתה בפסיקה לכינוי "ניצוץ ראייתי", דהיינו ראיות המתבססות על חומר החקירה ואשר טרם עמדו בביקורת ההגנה (עניין כהן, עמ' 512). יודגש כי הנטל המוטל על המאשימה להוכחת קיומו של "ניצוץ ראייתי" קל יותר מהנטל הנדרש לשם מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו (ראו: בש"פ 10776/08 בן חמו נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (18.1.2009); עניין פיניאן, פסקה 12).

14. כאמור, בדיון שנערך לפני טענה המשיבה כי משנקבע כי קיים "ניצוץ ראייתי", מצוי העורר ב"מעצר ביניים", ולא ב"מעצר ארעי", ועל כן מעצרו חוקי. סבורני כי טענה זו במקומה היא. בהחלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 16.5.2017 עמד בית המשפט על קיומו של "ניצוץ ראייתי", וקבע כי "ככל שמעיינים בבקשה למעצר עד תום ההליכים ובפירוט הראיות שבה אני סבור כי תנאי זה התמלא". קביעתו זו עברה תחת שבט ביקורתו של בית משפט זה בבש"פ 4105/17, ונמצא כי אכן קיים "ניצוץ ראייתי" בתיק (ראו פסקה 10). בענייננו, עיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים

שהוגשה לבית המשפט המחוזי, ובראיות לכאורה שפורטו בה אליהן הפנתה אותי המשיבה במהלך הדיון, מוביל אותי לכלל מסקנה כי אכן קיים "ניצוץ ראיתי" בתיק, בכל הנוגע לעורר. כך, מפרטת הבקשה למעצר כי חלק מכתובות ה-IP שמהן נפתחו אתרי האינטרנט ששימשו לפרסום התכנים מושא כתב האישום, הובילו לעורר. כך גם נמצאו צווי מחקרי תקשורת בנוגע לכתובות IP המתעדות את ההתחברויות לאתרי האינטרנט ששימשו לפרסום התכנים, הן לצרכי ניהולם והן לצרכי העלאת התכנים בהם, אשר הובילו לעורר. בנוסף, בקשת המעצר מתארת כי אותרו במחשבו של העורר תכתובות מייל בינו לבין לורי, הנוגעות להפעלת אחד מאתרי האינטרנט, ואלה מלמדות אודות יכולת השליטה, הניהול והכתיבה באתר על ידי העורר. כך גם נמצאו תכתובות מייל נוספות בין השניים, הנוגעות לאתרי אינטרנט נוספים ששימשו לכאורה את הנאשמים, ובפרט נמצאו תכתובות בהן ביקשה לורי את עזרתו של העורר בניסוח מענה בעקבות הורדתם של כמה מהאתרים, וכן תכתובות בהן ביקשה מהעורר לסייע לה ב"שדרוג" כתבה מסוימת. כמו כן, נמצאו על מכשיר הסלולר ומכשיר ה"טאבלט" של העורר גלישות המעידות על הרשאת ניהול בה החזיק באחד מאתרי האינטרנט ששימשו לכאורה את הנאשמים. כך גם במחשב השייך לאחד מהמעורבים בפרשה, נמצאו שיחות טלפון מוקלטות בהם נשמעים לורי והעורר משוחחים על הפעלת אתרי אינטרנט שונים.

סבורני כי ראיות לכאורה אלה מובילות למסקנה לפיה אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לעניין קיומו של "ניצוץ ראיתי". בהקשר זה אזכיר את חזקת ההגינות בה אנו מעמידים את המשיבה, ולפיה חזקה כי בבקשתה למעצר עד תום ההליכים, לא בדתה המשיבה ראיות שאינן קיימות בחומר החקירה, וככל שציינה כי קיימת ראיה כזו או אחרת, ראיה זו אכן תימצא בחומר הראיות (ראו עניין פיניאן, פסקה 16). אם כן, אני סבור כי תנאי זה, הנדרש לשם הפעלת הסמכות להאריך את מעצרו של העורר במסגרת "מעצר ביניים", מתקיים בנסיבות העניין.

15. עתה אעבור לסוגיית אי העברת חומרי החקירה לידי העורר ובא כוחו. אין חולק כי המצב המצוי בו המשיבה טרם העבירה את חומרי החקירה לידי העורר ויתר הנאשמים, אינו מצב ראוי כלל ועיקר. גם בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכך שפרק הזמן שחלף, בו טרם נמסרו חומרי החקירה, הפך לבלתי סביר. במהלך הדיון שנערך לפני מסרה המשיבה כי חומרי החקירה יועברו לנאשמים בימים הקרובים (ולמעשה חלקם הארי כבר היה אמור לעבור לנאשמים, בעת כתיבת שורות אלה), וככל שהדבר טרם נעשה, אדגיש כי המשיבה מצופה להעביר את חומרי החקירה, כפי שהתחייבה, בהקדם. עם זאת, אני סבור שיש בעובדה כי חומרי החקירה טרם הועברו במלואם לעורר, כדי להצדיק את שחרורו ממעצר. התיק מושא ערר זה הינו תיק גדול ומורכב,

במסגרתו הוגש כתב אישום המחזיק 91 אישומים, והמתפרס על פני 163 עמודים. חומר הראיות בו רחב היקף, והוא כולל גם ראיות המורכבות מחומרים דיגיטליים, אשר לטענת המשיבה קיים קושי בהעברתן. מציאות החיים מלמדת כי תיקים בעלי היקף רב של חומרי חקירה כגון דא, מחייבים לא אחת את הארכת מעצר הביניים בו מצוי הנאשם, וכך גם המקרה שלפנינו. יתר על כן, גם חומרת המעשים המיוחסים לעורר מצדיקה את הארכת מעצרו. הגם שהעורר ניסה במסגרת טיעונו "למזער" את חלקו בפרשה, ואף טען כי הערכאה המתאימה לדון בעניינו הינה בית משפט השלום, נראה כי לא כך הדבר. לעורר מיוחסים 41 אישומים, במסגרתם מיוחסות לו עבירות רבות וחמורות כנגד עשרות עובדי ציבור וגורמים נוספים. כפי שהדגישה המשיבה בדיון, הגם שעבירות אלה בוצעו, לכאורה, "בלחיצת כפתור", פגיעתן במתלוננים הייתה קשה ובעלת השלכות רבות עליהם הן במישור המקצועי והן במישור הפרטי-אישי. בשולי הדברים אציין, כי לא מצאתי ממש בטענת העורר לפיה ניתן ללמוד על חלקו הקטן יחסית בפרשה נוכח העובדה שכל האישומים המיוחסים לו, מיוחסים לו בצוותא עם יתר הנאשמים, בעוד שליטר הנאשמים ישנם אישומים המיוחסים רק להם. ייתכן, ואיני קובע מסמרות בדבר, כי ימצא במסגרת ההליך העיקרי שחלקו של העורר אכן קטן יותר בפרשה. אולם אין בכך, בשלב זה, כדי להפחית מחומרת המעשים המיוחסים לו.

נוכח כל האמור, לא מצאתי הצדקה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי להותיר את העורר במעצר מאחורי סורג ובריח, עד להחלטה אחרת.

16. באשר לטענה לפיה יש מקום להפוך את סדר הדיון כך ששאלת שחרורו של העורר לחלופת המעצר תידון קודם לקיום דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה; כידוע, "דרך המלך היא לדון בשאלת חלופת המעצר בד בבד או לאחר הדיון במישור הראיות לכאורה" (ראו: בש"פ 8155/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (2.12.2013) (להלן: עניין פלוני)). אכן, ייתכנו מקרים בהם בית המשפט ימצא לנכון לדון תחילה בחלופת מעצר (ובתוך כך להורות על עריכת תסקיר מעצר), עוד בטרם הסתיים הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה (ראו למשל: בש"פ 1736/13 שיביל נ' מדינת ישראל, פסקה ד (8.3.2013); בש"פ 5467/16 דז נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.7.2016)). ואולם המקרה שלפנינו אינו נכלל בגדר מקרים אלו לעת עתה, נוכח חומרת העבירות המיוחסות לעורר עליהן עמדתי לעיל, ונוכח המסד הראייתי הלכאורי (הוא "הניצוץ הראייתי" עליו עמדתי לעיל) הקושר אותו לעבירות אלה (ראו לעניין זה את הטעם הראשון עליו עמד השופט י' עמית בעניין פלוני, לעניין הזיקה בין עוצמת הראיות לכאורה לבין נכונות בית המשפט להורות על שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר. יתר הטעמים שפורטו בהחלטה יפים גם הם לענייננו). יש לקוות כי כלל חומרי החקירה

יועברו לעורר (וליתר הנאשמים) במהרה וללא דיחוי נוסף, ובעקבות זאת תידון ותוכרע שאלת קיומן של ראיות לכאורה בהקדם, וכך גם יוכל בית המשפט המחוזי להמשיך לבחינת שאלת אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר או למעצר בפקוח אלקטרוני.

17. סופו של דבר; דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ז (21.6.2017).

ש ו פ ט